

ОРЛИН КРУМОВ
СВОБОДАТА Е САМО НА
ЕДИН ПОДПИС ДАЛЕЧЕ

chitanka.info

Най-сетне пристигнах... Свалих раницата от гърба си и кимнах на портиера, който се бе изпречил пред мен.

— По каква работа? — хладно запита той.

— Идвам за удостоверение. В службата започват едни съкращения, не ти е работа...

Ще останат само трудолюбивите и честни хора. Аз съм си честен от малък, но ми трябва удостоверение за това.

— Добре, но за какво си помъкнал и този балтон? — почуди се той.

— Транспортът... Тръгнах насам през зимата и ето че докато пристигна, пролетта дойде.

Портиерът прибра балтона и ме пусна да вляза. Вмъкнах се в полутъмното фойе и отворих вратата на асансьора. А той и едно дете не може да побере. Как да вкарам раницата?

— С багаж — не! — изскочи от тъмното някакъв тип. — Ще претовариш машината.

Обяснявам му, че идвам отдалече и като си взема удостоверението, ще бия повторно път натам, откъдето съм дошъл. Затова си нося нещо за хапване.

— Ако искаш още сега се връщай, но с раница не те пускам — заяде се онзи.

Оставих му провизиите си и натиснах копчето. Асансьорът заседна на третия етаж, но успях да отворя вратата. Коридорът бе тесен, двама души не могат да се разминат, а таванът нисък — ще си удариш главата, ако не внимаваш. В тъмното се блъснах в някакъв човек. Направих опит да се мушна покрай него, но напразно.

— По дяволите, бързам! — сърдито рече той и опипа сакото ми. — Платът е дебел, заема много място...

— Да не искате да го сваля? — запитах иронично.

— Ами тогава, ще стоим тук, докато пукнем — още по-иронично рече мъжът.

Размислих. Има ли смисъл, за едно сако да изпусна удостоверението... Свалих дрехата и след известна борба с лакти се разминахме.

Вратата към стълбището бе закована и някакъв служител ме хвана за ръката.

— Стълбището е в ремонт — рече той и отвори малко прозорче в дъното на коридора. — От тук ще се покатериш.

Опитах се да се изкача, но стената бе хлъзгава и едва не паднах отгоре му.

— Свали обувките, само ти пречат — препоръча ми той. После ги премери и доволен си тръгна.

Изпълзях на бос крак до горното прозорче и се мушнах в тясната рамка. Нещо изпраця, панталонът ми се бе закачил на гвоздей.

На този етаж имаше само една врата. Почуках, отвори ми симпатична млада секретарка, която с усмивка ме покани.

— С този панталон ли ще влезете при шефа? — запита тя. — Свалете го, целият е разпран.

Смъкнах панталона и отворих съседната врата. Шефът седеше зад голямо бюро, засипано с листове хартия. Дори не ме погледна, драсна ми удостоверението и ме отпрати.

Върнах се в стаичката на секретарката и седнах на един стол. Жената бе изчезнала някъде, отнасяйки съдрания ми панталон.

Ето, признаха ме за честен човек, имам и удостоверение. Но какво да правя с него? Много време мина, онези сигурно са ме съкратили. И да не са, как да се върна — без пари, гол и бос...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.